

Kedves Gyerekek!

Valamikor régen, amikor még kisebbek voltak a gyerekeim, akkor kaptam egyiküktől egy olyan ajándékot, amit szeretnék megosztani veletek, hogy kedvet kapjatok ahhoz, hogy ti is készítsétek ehhez hasonlót. Szüleiteknek, testvéreiteknek, barátotoknak, bárkinek.

Azóta ez az ötlet útjára indult, és már sokaknak szerzett örömet. Nem kell hozzá sok eszköz, csak papír és ceruza, no és egy kis elmélyedés az emlékeidben.

Egyik, azóta felnőtt gyermekem engedélyezte, hogy idézhetek ebből az „ajándékból”, amit most meg is teszek, hogy megértsétek „mi fán is terem ez az ajándék”, és hogy bennetek is elindítson hasonló gondolkodást, valamint hogy lássátok, milyen egyszerű visszaemlékezéssel tudtok majd nagy örömet szerezni!

„Kedves Mama! Sokat gondolkodtam, hogy milyen ajándéknak örülnél, úgy igazán! Aztán arra gondoltam, hogy összeállítok Neked egy piciny emlécsokrot ROLAD, ahogy emlékeimben élsz. Minden mondatot úgy kezdek: 'Na, ez az, amit sohasem felejték el veled kapcsolatban...'

Sosem felejttem el azt a hangulatot, amikor pingvint rajzolni tanítottál a Ságvári-parkban, a sóderban.

Sosem felejttem el, amikor Nagykerekiben nyaraltunk a nagyszüleinknél, és hosszú idő után végre papa is utánunk jött, és mi hosszan kísértáltunk eléje. Mennyire örültünk, amikor végre megjött!

Azt az érzést sem felejttem el, amikor sikerült végre kimondanom az „r” hangot veled, a kád szélén ülve...

Amikor megtanítottad a Megkötöm magamat című ének első versszakát...

Azt sem, hogy amikor az eddigi legkomolyabb bajom, vakbélgyulladásom volt, te ott voltál velem, műtét előtt és utána is. Miattam jöttél haza hamarabb a családi nyaralásból, és amikor hazaértünk a kórházból, leheveredtünk a franciaágyra, és 'döglöttünk ezerrel'! Köszönöm ezt neked!

Emlékszel, amikor még leelőztél minket futásban? A Planetárium előtt futkostunk a járdán, és én nagyon büszke voltam rád!

Sosem felejttem el azt az érzést, amikor a nagy szánkózások után a cserépkályhának döntöttük a lábunkat, és nagyokat szuszogtunk, és nevtünk a szánkózáson meg az eséseken. Közben főtt az ebéd, s mi csak eggyé olvadtunk a meleg kályhával.

Vagy amikor Velencén a nagyi azt hitte, hogy alszunk, s mi ketten kimentünk az udvarra a Holdat nézni, meg hintáztunk, pörögtünk a kötélhágcsón. Olyan nagy-nak éreztem magamat melletted, és büszke voltam arra, hogy barátnőként kezelsz.

Amikor bárányhimlős voltam, s ti a nagyira hagytatok Velencén. Ti Vincze Kriszti esküvője után jöttetek értem, és olyan hosszúnak tűnt, míg odaértetek, és úgy, de úgy örültem, amikor végre megérkeztek! Sose fe-

lejttem el, amikor hasaltunk a kis szobában, és te rajzokkal magyaráztad, hogyan születik a kisbaba, meg ilyesmi ... A vége felé a papa is hazajött, és odahasalt melénk...

A meggyagozás hangulatát sem felejttem el soha. Amikor reménytelenül sok mennyiséget tettél elénk, hogy magozzuk ki, mindig megijedtünk, de aztán mindig gyorsan elszállt az idő. Viccmesélésekkel, és azzal, hogy egymáson nevtünk: kin mennyi meggylé csordogált.

Azt sem felejttem el, mikor gesztenyebábukat csináltunk. Aztán szétajándékoztuk őket. S akkor kezdett bennem kibontakozni, hogy jó dolog adni.

Azokat az estéket sem felejttem el, amikor napi folytatásban olvastál nekünk a képes bibliából, majd mesékből. Emlékezetes marad nekem az Élet játéka című darab. Mindig megbeszéltük a tanulságot, a jó dolgokat belőle. Ezek biztosan elősegítették a véleményalkotásom alakulását. Köszönöm ezt neked!

A nevetéseidet sem felejttem el soha, főleg, amikor velünk együtt magadon is tudtál nevetni. (Egy-egy bénázásodon velünk együtt nevtél.)

Amikor kis koromban gyakran énekelte nekem: Azt szeretném, ha a két szemed boldogan nézné az életet. Mindig eljutottunk az énekszövegben egy bizonyos pontig, ahol meghatódtam, aztán te is. Együtt sírtunk...

Azt sem felejttem, ahogyan az egyetlen viccet, amit tudsz, jól bevált kéz- és szemmozdulatokkal előadod (az egereset)...

Azok az esti hangulatok is bennem maradnak örökre, amikor faggatunk benneteket, és ti elmeséletek, hogyan ismerkedtetek meg... Olyan jó volt hallani a történeteiket!

Amikor átbicikliztünk Nagykerekiből egy közeli tóhoz, mögöttetek ültünk a bicajon, mérhetetlen biztonságot és végtelen szeretetet éreztem tőletek mifelénk áramlani. Nagyon jó volt!”

Ezt a pár mondatot azért osztottam meg veletek, hogy segítsen benneteket, merrefelé is kell elindítani az emlékek előbányászását. Mert mindnyájunkban ott lapul több ezer és ezer emlékmorzsa. Ha arra a személyre gondolsz, akit meg akarsz ajándékozni hasonló emlécsokorral, elő fognak jönni ezek a kedves, emlékezetes hangulatok, érzések, tekintetek, érintések, mosolyok, ölelések.

Kívánom nektek, hogy az idei Karácsonyon legalább egy embert örvendeztessetek meg egy ilyen ajándékkal!

Kissné Kálmán Márta

Krumplinyomtatással készíthető karácsonyi képeslap ötlete található itt:

<https://www.mindy.hu/hu/kreativ-otlet/2698/krumpli-nyomda-hoember-egyszeru-karacsonyi-kepeslap>